

Αναδημοσίευση από το περιοδικό **Σελιδοδείκτης**

Ο νέος χρόνος μπήκε φέρνοντας ανεξίτηλο το στίγμα των πληγών του αιώνα, που του παραδόθηκε από τον παλιό.

Φτώχεια, αδικία, πόλεμοι, εκμετάλλευση, κατατρεγμός λαών και ανθρώπων, για να κερδίζουν οι λίγοι και να πεθαίνουν οι προσδοκίες των πολλών. Αδύνατον κανείς να απαγκιάσει στη ζεστασιά μιας χειμωνιάτικης λιακάδας, στα γέλια των παιδιών που παίζουν και των εφήβων που ερωτεύονται.

Ο νέος χρόνος μπήκε φέρνοντας μαζί του ένα μικρό σποράκι της ελπίδας των πολλών, μαζί με το σημάδι της ανημποριάς των λίγων, των υποτιθέμενων ισχυρών και πάνοπλων. Η ελπίδα χαράχτηκε στο ρούχο της μέρας από την αποφασιστικότητα της δεκαεξάχρονης Αχέντ Ταμίμι, που προκάλεσε και χαστούκισε τους πάνοπλους στρατιώτες, που πριν λίγο πυροβόλησαν τον δεκατετράχρονο αδελφό της, στην αυλή του σπιτιού της, στο Ναμπί Σαλέχ, βόρεια της Ραμάλα.

Η ανημποριά του πάνοπλου κράτους – τρομοκράτη του Ισραήλ, φύλακα των αμερικανονατοϊκών συμφερόντων στην περιοχή, «καλού και σημαντικού φίλου της Ελλάδας» (κατά την ελληνική κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ), φάνηκε αμέσως αφότου η πράξη αυτή της Αχέντ, έγινε σύμβολο της παλαιστινιακής αντίστασης αλλά και των απανταχού κατατρεγμένων της γης.

Ήταν αυτή η ανημποριά τους που προσπαθούν να καλύψουν κάτω από τη σιδερένια μπότα της καταστολής. Προσπαθούν να κάμψουν την οργή και την αποφασιστικότητα, τη δύναμη του βλέμματος και τις ανυπότακτες ξανθιές μπούκλες της Αχέντ και μαζί μιας νεολαίας που τους πετροβολά με ό,τι της έχει απομείνει. Με περηφάνεια, ανυποταξία και ελευθερία. Με όπλα δηλαδή που δεν μπορεί να τα εποίκισει ο ισραηλινός στρατός, όπως την παλαιστινιακή γη.

Σημάδια της οδυνηρής για την εξουσία αίσθησης της ανημποριάς, είναι η σύλληψη της δεκαεξάχρονης Αχέντ και μελών της οικογένειάς της και η απαγγελία δώδεκα κατηγοριών από τον εισαγγελέα του Στρατοδικείου. Το ισραηλινό κράτος περνά Στρατοδικείο ένα δεκαεξάχρονο παιδί!

Ο υπουργός άμυνας του Ισραήλ, Αβιγκντόρ Λίμπερμαν δηλώνει ότι «*όσοι εμπλέκονται, όλοι οι γύρω της δε θα ξεφύγουν από αυτό που τους αξίζει*», ενώ ο δημοσιογράφος Μπεν Γκάσιπ (εφημερίδα Maariv) προχωρά στην ανατριχιαστική δήλωση – έμμεση πρόκληση σε μαζικό βιασμό: «*στην περίπτωση του κοριτσιού, θα πρέπει να καθοριστεί ένα τίμημα με κάποια άλλη ευκαιρία στο σκοτάδι, χωρίς κάμερες και μάρτυρες*»(!).

Οι ΗΠΑ του Τράμπ αναγνωρίζουν την Ιερουσαλήμ, πρωτεύουσα του ισραηλινού «απαρτχάιντ» και η «πολιτισμένη» Δύση σιωπά, αναδεικνύοντας ότι μέτρο των αξιών της είναι η χρηματιστηριακή τους απόδοση... Τόσα πολλά όπλα σημαδεύουν το δάκτυλο που υψώνει η δεκαεξάχρονη Αχέντ... Τόσος πολύς φόβος απέναντι στο χαμόγελό της. Τόσο μεγάλη ανικανότητα μπροστά σε ένα γενναίο, βλέμμα ελευθερίας....

Δεν έχουν άδικο να φοβούνται τα παιδιά της Παλαιστίνης. Όλα τα παιδιά του κόσμου που πετούν πέτρες στο πάνοπλο σύστημά τους. Περίπου **400 παιδιά κρατούνται στις ισραηλινές φυλακές**. Μόνο **130**

έχουν προσαχθεί από την ημέρα που η αμερικάνικη κυβέρνηση αναγνώρισε την Ιερουσαλήμ σαν πρωτεύουσα του Ισραηλινού κράτους.

Δεν έχουν άδικο να φοβούνται τα παιδιά αυτά...

Που «τους πήρανε μια πόρτα για να τους δώσουν ανέμους» (**Μαχμούντ Νταρούίς**)

Που «ακόμη και αν τα κρέμαγαν από τις φλέβες, θα έμεναν εδώ όμηροι της αγάπης για τη μάντρα του σπιτιού τους και όλα τους τα σταυρώματα δε τα συντρίβουν» (Ταουφίκ Ζαγιάντ)

Που «γεννήθηκαν σα ρόδι και στις έξι γωνιές της γης μεγάλωσαν» (**Σαχίμ Αλ Κασέμ**)

Δεν έχουν άδικο να φοβούνται τα παιδιά αυτά που αντί για προσευχή απαγγέλουν τους στίχους...

«Ίσως αρπάξεις απ' τη γη μου και την τελευταία σπιθαμή.
Ίσως ταΐσεις στις φυλακές τη νιότη μου
Ίσως μου κλέψεις την κληρονομιά του παππού μου- πιθάρια, έπιπλα και σκεύη.
Ίσως καθίσεις παν' απ' το χωριό μας σαν εφιάλτης τρόμου εχθρέ του ήλιου αλλά δεν
παζαρεύω
κι ως τον ύστατο χτύπο της καρδιάς μου θα αντιστέκομαι!» (**Σαχίμ Αλ Κασέμ**)

Κι εμείς οι εκπαιδευτικοί στα χέρια αυτών των παιδιών αποθέτουμε τη διδασκαλία του κόσμου... Στον χλευασμό τους παραδίδουμε τα πάνοπλα βλέμματα της εξουσίας και τη δήθεν «ορθολογική ρεαλιστικότητα» των προσκυνημένων «αριστερούληδων», εταίρων των μακελάρηδων του ΝΑΤΟ, των ιμπεριαλιστών και του Ισραήλ.

Και την ελπίδα αναζητούμε και ζεσταίνουμε στο πείσμα της Αχέντ, στις ματιές όλων των μικρών **Λεϊλά Χαλέντ**, που δήλωνε: «Ποτέ δεν έχασα την ελπίδα ότι τα πράγματα θα αλλάξουν. Όταν υπάρχει κατοχή, πάντα θα υπάρχει και αντίσταση, αυτή είναι μια θεμελιώδης εξίσωση που κανείς δεν μπορεί να αλλάξει».

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΑΧΕΝΤ ΤΑΜΙΜΙ - ΥΠΟΓΡΑΦΟΥΜΕ ΕΔΩ

Πηγή: selidodeiktis.edu.gr